

Určité množství vybraných přednášek bude dopracováno do standardní podoby vědeckého článku a bude přeloženo do českého jazyka. Organizátoři konference se již domluvili na termínu konání dalšího, třináctého ročníku a na tematických okruzích, které by měly určit obsahové zaměření jednotlivých přednášek. Pozvaní hosté se budou moci těšit na příspěvky na témata: zaprvé *Global Justice*, zadruhé *Ideologies* a zatřetí *Cultural Criticism Reconsidered*. Přejme si, aby příští rok konference upoutala větší pozornost i českých sociologů. Tématy i kvalitou přednášek si to jistě zaslouží.

Martin Brabec

Konference studentů sociologie

Praha, 26. března 2004

Pokud vyhledáme v Akademickém slovníku cizích slov pojem konference, dočteme se, že konference je shromážděním, sněmem, poradou politiků, odborníků apod. k prodiskutování a řešení určitých otázek. Konference, která se uskutečnila 26. 3. 2003 v prostorách Filozofické fakulty UK, byla setkáním studentů sociologie a jejím hlavním cílem bylo diskutovat. Diskuse, vzájemná komunikace mezi studenty sociologie, jejich pedagogy i odbornou veřejností, je důležitým nástrojem profesního růstu a zároveň možností naučit se formulovat myšlenky před publikem.

Účastníky konference byli především studenti katedry sociologie Filozofické fakulty Univerzity Karlovy. Jediným studentem z jiné katedry byl Břetislav Vondál, student Palackého univerzity z Olomouce, který se představil s tématem „Sociologie jako filozofický problém“. V dopoledním bloku dále pokračovali tři referenti, které spojuje společný zájem o kritickou funkci sociologie. Jejich sekce nesla název Společenská funkce kritiky. Kritický postoj je nejpřirozenějším postojem každého vědce, v sociologii se jedná o jednu z jejích nejzákladnějších funkcí. Kritická teorie obsahuje tři momenty: kritiku („odmítání nežádoucí reality“), deskripci („po-

pis uchovaných žádoucích složek“) a normativitu („preskripci žádoucího“). Tato trihotomie byla základem příspěvků Zuzany Kubišové „Kritika jako věda“ a Ondřeje Lánského „Protest jako vyjádření kritické intuíce“, které nastínily potřebu propojit výsledky zkoumání sociálních věd s kritickými intuicemi sociálních aktérů v kulturně-politické pozici protestu. Kromě již zmíněného schématu kritika-deskripce-normativita se referáty opíraly o teorii uznání Axela Honnetha. Referenti vyvolali mnoho otázek do diskuse. Jaké mohou být předpoklady lidského sebeuskutečnění? Kde stojí hranice mezi zájmy partikulárních skupin a právem na uznání? V příspěvku „Pojetí změny společnosti v teorii Herberta Marcuse“ se Ondřej Štěch pokusil vysvětlit nastíněnou problematiku ještě hlouběji. Podle Marcuse je uskutečnění lepší společnosti založeno na praxi, směr správné praxe dává teorie (praxe i teorie vychází z dané společnosti).

Prvním příspěvkem odpoledního bloku byl pohled na feministickou teorii podle Nancy Fraserové v podání Dity Eckhardtové. Nancy Fraserová navrhuje východisko ze slepé uličky feministické teorie. Základem je teze *bez redistribuce není uznání*. Požadavky kulturního uznání mají smysl jen tehdy, dojde-li ke spravedlivému rozdělování materiálních zdrojů, k přerozdělení. Milada Ratajová referátem „(Ne)objektivní zpravodajství“ otevřela téma médií. Položila si otázku, nakolik je možné objektivní zprostředkování sociální reality ve zpravodajství. Následná diskuse ukázala, jak je toto téma aktuální a proč je zlepšení stávající situace závislé na aktivním přístupu každého jedince a na společenském tlaku, který může vést ke zkvalitnění zpravodajství. Otázku „Revoluce nových médií?“ si položil Petr Lupáč v příspěvku, který na ni hledal odpověď ze dvou úhlů pohledu. Prvním byla perspektiva potenciálu technologií, druhým zájmy jejich vlastníků/investorů. Podobně se nad tématem nových médií zamyslel i Jan Sládek. Ve svém příspěvku „Internet jako metafora“ použil Mc Luhanovu metaforu světa jako globální vesnice. S rozvojem in-